

Pelerin prin propria viață

Motto: *"Fiecare experiență de viață, fiecare lecție pe care o învăț
este cheia spre viitorul meu".*

Clark Gable

Cuprins

Ce înseamnă a fi pelerin	3
Viața nu e doar "cool" sau "trendy"	4
Viața nu înseamnă a fi habotnic	5
Viața nu trebuie considerată ca fiind un concediu	6
Trebuie să îți dorești să te regăsești pe tine însuși	8
Viața este o călătorie fără sfârșit	9
Stabilirea punctului de plecare	10
Stabilirea punctului terminus	10
Itinerariul precis ce trebuie urmat	10
Alegerea tovarășilor de drum	11
Condiția fizică bună	13
Echipament corespunzător	14
Viața e un pelerinaj, iar noi suntem pelerini prin ea	17

Ce înseamnă a fi pelerin

În întreaga noastră existență suntem într-o continuă mișcare. De la naștere și până la plecarea noastră din această lume materială, navigăm printre experiențe felurite, unele plăcute, altele mai puțin plăcute. De un lucru trebuie să fim siguri, *ambele tipuri de experiențe ne sunt utile*.

Vedeți, înainte de a veni în această lume, ne-am "construit" un plan de acțiune, un plan care să ne poarte de la un nivel spiritual, la un alt nivel spiritual superior celui de la care am plecat. Acest plan ni l-am conceput în așa fel încât să și "reparăm" punctele pe care în viața anterioară, sau asta, nu le-am bifat.

Ori, cum am putea să realizăm acest lucru? Simplu, repetând situațiile gestionate greșit în trecut și găsind o nouă rezolvare pentru ele, o rezolvare care să însemne că am înțeles greșeala anterioară și în consecință să o evităm de data aceasta. Cam asta ar fi filozofia existenței noastre în lumea materială.

Ei bine, existând în această lume, suntem nevoiți să parcurgem toate meandrele acestei vieți, meandre care uneori sunt evidente, alteori nu. De aceea trebuie să ne considerăm un pelerin pe acest drum, de multe ori anevoios, un pelerin care la fiecare pas descoperă o nouă și unică fațetă a acestor meandre cotidiene. Așa cum un pelerin se confruntă cu suișuri și coborâșuri, unele greu de depășit, așa și noi trebuie să fim pregătiți să facem față tuturor momentelor pe care noi le considerăm dificil de abordat.

Uitați, eu m-am întors anul acesta de pe Camino, fiind a opta oară când îl parcurg, bineînțeles că plecând din puncte diferite. Pe lângă mine au trecut nenumărați alți pelerini. Ca un "vechi" pelerin ce mă consider, am ajuns să clasific pe cei întâlniți pe Camino în 4 categorii distincte:

- cei care sunt pelerini pentru că e cool, trendy să fi pelerin
- cei care sunt habotnici religioși
- cei care consideră că pelerinajul e un concediu ieftin
- cei care doresc și reușesc să se redescopere

De ce am făcut această clasificare, clasificare pe care eu o consider edificatoare pentru statutul de pelerin, ei bine, am făcut-o pentru simplu fapt că noi oamenii, nu suntem toți la fel, atenție, suntem unici și de aceea și modurile în care noi privim "pelerinajul" nostru prin viață e total diferit. Dar vreau să fiu bine înțeles, nu pretind că dețin monopolul adevărului, deci această clasificare e o constatare proprie, bazată pe experiența mea de viață ca om, dar și de pelerin.

Plecând de la această "clasificare", ce e drept, poate, subiectivă, constat faptul că întreaga noastră viață, nu e altceva decât un "Camino". De fapt, Camino, în traducere, este chiar "Drum".

Deci, fără să greșim, putem spune că noi, nu suntem altceva decât "pelerini prin propria viață". Da, asta suntem, chiar dacă vrem sau nu să credem, suntem niște pelerini pe drumul pe care noi ni l-am ales între venirea și plecarea noastră din această lume materială, lume care ne găzduiește vremelnic, și asta din dorința noastră de a evolua spiritual.

Poate pentru unii acest adevăr contravine conceptelor lor referitoare la însăși existența noastră, dar dacă ... în ceea ce am scris e totuși un mic sâmbure de adevăr ...? Cine știe, poate da, poate nu.

Interesant e faptul că această tipologie observată de mine printre cei ce au ca scop ajungerea la Santiago de Compostela, practic, se aplică ad litteram și celor care ne sunt "tovarăși" de drum prin viață. Și în viața noastră de zi cu zi, întâlnim aceleași tipuri de "alergători" prin viață. Dar mai bine să încercăm să îi identificăm, în cele ce urmează.

Dar pentru a încerca să ne lămurim, hai să încercăm, pentru o clipă, să ne considerăm "pelerini prin propria viață".

Viața nu e doar "cool" sau "trendy"

Da, sunt destul de mulți care consideră că e nostim să trăiești, fără nicio responsabilitate față de cei din jur, dar mai ales față de tine.

De fapt ce înseamnă să te simți fără nicio responsabilitate? Asta nu înseamnă să te consideri liber. Nu, din contră, înseamnă să fi un pelerin care nu vede nimic, să fi un pelerin "orb". Universul trimite fiecăruia din noi semnale ajutătoare, semnale care să creeze condițiile prielnice "reparării" greșelilor noastre anterioare și să ne sprijine în evoluție spre punctul pe care noi înșine ni l-am propus.

Dacă te consideri o entitate liberă, greșești amarnic. În primul rând nu ești singur în lumea în care existăm acum, asta înseamnă că tu, cu voia sau fără voia ta, influențezi pe cei din jur, îi influențezi deci și pe ceilalți "pelerini" care, ca și tine, parcurg fiecare drumul lor.

Asta înseamnă a fi responsabil, asta înseamnă să treci prin viață conștient de avertizările Universului. A fi responsabil înseamnă a înțelege faptul că a fi pelerin prin propria viață înseamnă a oferi și altor tovarăși de drum posibilitatea de a își îndrepta propriile greșeli anterioare și să îi ajuți să își atingă fiecare standardul pe care și l-au propus fiecare.

Îmi vine în minte o întâmplare în care am fost protagonist în unul din călătoriile mele pe Camino. De multe ori și preoții devin pelerini și merg la Santiago. Unii dintre ei, atunci când ajung într-o localitate, merg la biserica respectivă și oficiază o slujbă de Misa, apoi pleacă mai departe. Țin minte, era în 2017 și eram pe primul meu Camino. Ajung și eu într-o localitate și merg să vizitez biserica, lucru obișnuit pentru mine. În biserică era o pereche, o doamnă și 2 preoți, dintre care unul bătrân ce se pregăteau să înceapă slujba. Totul e OK, începe slujba, dar, e în poloneză. Perechea se ridică și pleacă, așa că rămân doar eu și cu doamna respectivă. Se ajunge la momentul dării rondelor, ceva similar cu împărtășania la noi. Merge doamna, primește rondeaua, merg și eu. Preotul mai în vârstă ce înmâna împărtășania, refuză să îmi dea, motivând că nu sunt de rit romano - catolic. La primirea acestui refuz, am început un război în biserică. Se schimbă de haine preoți și pleacă. Eu după ei strigându-le mășcări. Îi urmăresc continuând cu mășcările. Din când în când, preotul mai în vârstă se întorcea și îmi spunea că nu înțelege engleza. Ajungem în oraș și ei intră la o terasă. Ce să fac, îi las în plata Domnului și îmi continui drumul. Peste 2 zile îi văd rezemați de o balustradă, se odihneau. Era cu ei și doamna ce primise rondeaua. Se pare că era cu ei. Decid să îi ignor. Zis și făcut, mă apropii de ei și întorc capul în direcția opusă de unde stăteau ei. Mai fac 10 pași și îmi dau seama că gestul meu însemna de fapt o continuare a divergențelor. Mă întorc și le cer scuze pentru incidentul de acum 2 zile. De data asta se pare că înțelegeau engleza. Mă îndoiesc că au putut-o învăța în 2 zile. Atunci preotul mai în vârstă, cel care îmi refuzase împărtășania, scoate din rucsac o brioșă și mi-o întinde. Refuz să o iau, dar el insistă, așa că într-un final o accept. Ne îmbrățișăm și plec având acum încă 3 prieteni în plus. Oricum, gestul meu a însemnat pentru ambele părți o recunoaștere a greșelilor făcute, al preotului care s-a prelevat de doctrina religioasă să nu

îmi ofere rondeaua, iar pentru mine faptul că nu am reacționat corect, dând dovadă de lipsă de respect. Oricum, ca să glumim, brioșa a fost mai gustoasă decât rondeaua refuzată.

Dacă e să mă întorc la faptul că trecerea prin viață nu e nici "cool" și nici "trendy" acest episod mi-a arătat că Universul îți trimite situații la momente oportune, pentru a îți oferi șansa să repari greșeli comise anterior. Poate de multe ori, înainte de acest episod, m-am comportat într-un mod asemănător, considerând că doar eu am dreptate. Ei bine, de data asta am înțeles că fiecare face un anumit lucru deoarece nu poate face altceva, deoarece atât îi permite nivelul lui de dezvoltare spirituală în acel moment. Ei da, uite, în două zile aceeași oameni și-au înțeles limita și au evoluat. Între acești oameni mă număr și eu.

Dacă considerăm că viața e doar "cool" sau "trendy", nu vom reuși niciodată să înțelegem mesajele Universului, mesaje ce pot trece ușor pe lângă noi, fără să le băgăm în seamă. Pot spune cu deplină sinceritate faptul că din acel moment, eu am învățat că fiecare dintre noi ne găsim la un anumit nivel de evoluție spirituală, fapt ce nu ne îngăduie să ne considerăm mai superiori unii față de alții. Atât eu, dar și preotul acela, am înțeles că pe "Camino vieții", fiecare are ritmul lui de deplasare. Important e un lucru, fiecare dintre noi ajungem la linia de sosire cu siguranță.

Viața nu trebuie luată ca un maraton, prin viață fiecare trecem în ritmul său, de aceea, chiar dacă nu e un maraton, este totuși o competiție, o competiție cu tine însuși. Deci trecerea prin viață nu e nici o trecere "cool" sau "trendy", trecerea prin viață este o experiență ce are ca scop evoluția spirituală a fiecăruia dintre noi.

Viața nu înseamnă a fi habotnic

Mi-a plăcut definiția termenului de habotnic dată de Alois Gherguț.

"Habotnicul sau bigotul dă dovadă de un zel exagerat atât în gesturile de evlavie, chiar și în locuri sau spații nu tocmai potrivite, cât și în răstălmăcirea excesivă a unor îndemnuri sau dogme ale credinței, ceea ce conduce de cele mai multe ori la atitudini, reacții și comportamente fanatice, care nu mai au nimic în comun cu spiritul și valorile credinței".

În aceste condiții apare firească întrebarea: Cum îmi dau seama că am în față o persoană care are o credință habotnică, fanatică? Iată câteva exemple:

Habotnice sunt persoanele care, din dorința de a fi hipercorecte și de a nu greși înaintea lui Dumnezeu, dau dovadă de o rigoare exagerată în interpretarea și impunerea Sfințelor Scripturi altor persoane (în sensul că doar ceea ce cred ele, fac și spun ele este corect), fără a accepta și punctul celorlalți de vedere sau modul în care alții își trăiesc credința, și pe care îi etichetează ca fiind schismatici, eretici, sectanți, păgâni, necurați etc.

Un alt exemplu se referă la persoanele care în orice situație, pentru orice fleac sau moft, invocă, rostesc, pomenesc în zadar expresii cu numele Domnului, în speranța că vor fi mai credibile în ochii celorlalți sau ca o falsă dovadă de smerenie, ascultare și frică în fața divinității.

Nu în ultimul rând mai întâlnim și persoane care, din exces de zel, vin în ajutorul celor din jur cu explicații și soluții la problemele cu care se confruntă, răstălmăcind totul prin prisma slăbiciunii credinței lor sau oferindu-se drept exemplu de conduită și morală religioasă. Cu alte cuvinte, nu de puține ori habotnicia, care poate fi atât o stare temporară a credinciosului cât și una de durată, ne orbește credința, ne limitează capacitatea de înțelegere a mesajului

liturgic, ne izolează într-o bulă de autosuficiență, ne conduce, fără să ne dăm seama, pe un drum al rătăcirii.

Unii teologi consideră habotnicia ca pe o ispită care ne îndeamnă să trăim o credință forțată, dezvoltând manifestări exagerate, greu de conștientizat de către cel căzut în această capcană, dând iluzia că ar fi ceva bun sau care ia forma binelui, dar în fond esența sa este străină credinței autentice.

Există însă și riscul de a-i eticheta pe creștinii autentici ca fiind habotnici, mai ales astăzi, când trăim într-o lume plină de confuzii și controverse referitoare la trăirea credinței și manifestarea religiozității noastre în spațiul public. Astfel, pot fi catalogat drept habotnic doar pentru simplul fapt că îmi fac cruce în dreptul unei biserici dragi, pentru faptul că merg regulat la biserică sau pentru că susțin în anumite cercuri, cu argumente de bun-simț, valorile și mesajul transmis de Biserică și scrierile sfinte.

Dincolo de percepțiile, opiniile și interpretările oamenilor cu privire la modul fiecăruia de a-și practica credința și viața religioasă, merită să *mergem și să împărtășim traiul și pacea autentică* tuturor celor pe care îi întâlnim în viața noastră de zi cu zi, cu față senină și fără patimi, chiar și cu riscul de a fi etichetați ca fiind habotnici.”

Ei bine, definiția asta e superbă. Am întâlnit destui pelerini care nu ”vedeau” nimic, nici în stânga și nici în dreapta lor. Singurul lor țel era să ajungă la moaștele Sf. Iacob la Santiago. Am întâlnit, cei drept puțini pelerini care treceau pe lângă alții care abia se mai țineau pe picioare și nu se opreau măcar să îi întrebe ce au, dar să le mai și ofere vreun ajutor.

Vedeți, a fi habotnic, nu e util, indiferent în ce domeniu acest lucru se manifestă. A fi habotnic este similar cu a merge prin viață cu frâna de mână trasă. Nu e un secret pentru nimeni faptul că dacă mergi cu frâna de mână trasă, mergi mai încet și există riscul considerabil să gripezi ”motorul”.

Prin viață trebuie să înțelegi faptul că nu e suficient doar să stăpânești accelerația, ambreiajul și schimbătorul de viteze, prin viață trebuie să mai ții cont și de semnele de circulație pe care Universul ți le pune în cale ca să te ajute să ajungi la destinație în condiții de siguranță maximă.

Ori unei persoane care dă dovadă de habotnicism, aceste semne de circulație pe care Universul le plantează în calea noastră pentru a ne fi de ajutor, nu își fac efectul, deoarece ele nu sunt observate la timp.

În concluzie, părerea mea, este că e bine să ”deschidem” ochii și urechile la tot ce Universul ne transmite, în mod direct, dar mai cu seamă prin sugerări. Tot ce Universul ne transmite nu e altceva decât un sprijin în scopul nostru de a ajunge cât mai repede la destinația pe care ne-am fixat-o singuri în ”foaia noastră de parcurs”, foaie de parcurs stabilită de noi înainte de venirea noastră în această lume. Suntem într-adevăr pelerini prin propria noastră viață, dar nu habotnici pe acest parcurs. Suntem și ar trebui să fim niște pelerini conștienți de faptul că pe întreg parcursul trecerii noastre prin această lume avem de întâmpinat și urcușuri, dar și coborâșuri, unele mai line, altele mai abrupte, dar nu imposibil de finalizat.

Viața nu trebuie considerată ca fiind un concediu

Pentru unii dintre noi, din păcate, viața e un concediu. Dar să vedem cum definește DEX-ul concediul:

"Concediul este un interval de timp determinat în care salariații sunt scutiți, în mod legal, de a veni la locul de muncă și de a presta munca, primind pentru tot acest interval remunerația bănească cuvenită." Superbă definiție.

Formularea e cât se poate de clară, pe perioada concediului suntem scutiți de "de a veni la locul de muncă și de a presta munca". În lumea materială, angajatorul ne aprobă efectuarea concediului, dar în viața reală, cine e angajatorul? Ei bine, în această situație, angajatorul suntem noi înșine, iar munca prestată în folosul nostru e ne normată. Adevărul este că noi suntem de fapt și angajator și salariat. Trist, dar adevărat.

Pe Camino am întâlnit destui pseudo pelerini care consideră Camino drept un mod de relaxare cu mâncare ieftină și cazare pe măsură. Îi poți recunoaște foarte ușor. Trec pe lângă tine fără să "vadă" absolut nimic în jur, nici măcar pe tine. Sunt doar niște roboți relaxați.

Parcă în localitatea Santa Maria, la o Misa, după slujbă, au fost chemați în față toți pelerinii pentru a fi binecuvântați. Atunci m-a surprins un lucru, unii dintre pelerini nu au venit în față, cu toate că se vedea de la distanță că sunt pelerini. Un alt lucru care mi-a rămas în minte, a fost ceea ce a spus preotul pelerinilor: "nu uitați, Camino nu e doar un drum, el este o experiență".

Acum stau și mă întreb, acești pelerini care trec pe lângă minunățiile din jur fără să le bage în seamă, oare înțeleg faptul că participă la o experiență? Oare aceștia nu sunt doar turiști și pe Camino, dar și prin viață? Oare acești oameni nu au înțeles care e scopul venirii lor în lumea materială? Oare acești oameni nu "merg cumva cu frâna de mână trasă" nu doar pe Camino? Dar mai trist este că unii merg așa și prin viață, asta înseamnă să fi un pseudo pelerin prin propria viață, asta înseamnă să consideri viața doar un "concediu" perpetu.

Aici intervine diferența dintre a fi în concediu și a te simți în concediu tot timpul. Dacă pentru concediul legal primești bani, pentru "concediul" pe care singur ți-l atribui, ei bine, pentru acesta nu numai că nu primești nimic, dar devii neputincios în a mai evolua, căci Universul te ajută să mergi înainte pentru a finaliza "scenariul" pe care singur ți l-ai "scris" înainte de venirea ta în lumea aceasta, dar nu ne obligă să și ținem cont de oportunitățile pe care El ni l-e oferă gratuit.

Nu cunosc o modalitate mai bună decât călătoria, decât pelerinajul, pentru a te confrunta cu istoria, cu tradițiile, cu schimbarea sau chiar cu tine însuși. Când intri în contact cu alte mentalități, cu un alt mod de viață, abia atunci îți dai seama cât loc mai e în tine, cât mai ai de învățat și cum poți să scapi de prejudecăți sau cum poți să îți deschizi mintea pentru a asimila și a privi cu toleranță o realitate care, de cele mai multe ori, este diferită de cea din poze, cărți sau ghiduri.

Pelerinajul, indiferent dacă îl faci pe Camino sau prin viață, presupune o deschidere spre nou, presupune o "curiozitate" legată de tot ceea ce e altfel decât eram obișnuiți, ori o asemenea abordare este incompatibilă cu statutul de om în concediu permanent.

Am întâlnit destul de mulți pelerini pe Camino, dar și în viață care trec fără să bage de seamă că suntem practic participanți la un proces universal de ridicare spirituală. A parcurge doar distanța dintre 2 terase în care să "savorăm" o bere, nu e un pelerinaj, este doar o formă de turism rudimentar.

Pelerinajul, indiferent unde îl facem, este o formă eficientă de evoluție, este o formă de a înțelege faptul că nu suntem singuri și mai ales că prin ceea ce facem și suntem, influențăm inclusiv pe ceilalți pelerini, pe tovarășii noștri de drum. Ori ca un ins cu statut de om în concediu, nu putem nici măcar să constatăm faptul că nu suntem singuri.

A fi un adevărat pelerin prin viață înseamnă că am renunțat conștient la egoismul celui ce se consideră absolvit de orice responsabilitate, inclusiv la responsabilitatea față de el însuși.

Trebuie să îți dorești să te regăsești pe tine însuși

Camino este, după mine, modul în care poți să te rupi de cotidianul agitat și să te redescoperi pe tine însuși, să redescoperi firul roșu dintre tine și Divinitate, și să înțelegi că fiecare dintre noi avem în noi o scânteie de Divinitate, căci am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Asta înseamnă că suntem mici Creatori, ei bine, acest lucru ai posibilitatea să îl redescoperi pe Camino. Odată redescoperit, vei înțelege că și în viața aceasta materială, suntem mici Creatori. Important este însă să înțelegem ce "creăm".

Suntem obișnuiți să controlăm totul, chiar și pe ceilalți, pe principiul "Eu știu mai bine". Ne trezim în fiecare dimineață și pornim pilotul automat, trăim zile la indigo și ne lăsăm mintea și sufletul să evadeze pentru scurt timp în lumea pe care ne-o dorim, dar pentru care nu facem nimic în momentul prezent. Tragem după noi bagaje de neiertare, frici și neîncredere, refuzând să ne bucurăm și să trăim aici și acum.

Eu cred în libertatea omului de a fi, fără îngrădiri, fără "datorii", fără regrete. Cred în liberul arbitru, cred în puterea și frumusețea fiecărui om, cred în Dumnezeu, în înțelepciunea și ghidarea Divină.

Primim mesaje în fiecare clipă dar, de cele mai multe ori, refuzăm să le auzim, lăsăm să treacă timpul și ne trezim abia în momentul în care decidem că vrem să controlăm, să rezolvăm o anumită situație, dar constatăm că soluția nu mai stă în puterea noastră. Atunci este momentul în care disperarea ne cuprinde și ne întrebăm obsesiv "de ce?".

"Viața e nedreaptă" și "Viața este o adevărată provocare", acestea sunt două mesaje care au venit spre mine zilele acestea de la două persoane care trec printr-o perioadă mai dificilă din viața lor. Sincer, vă pot confirma faptul că aceste două persoane au uitat undeva în străfundul lor faptul că în realitate acestea sunt "mici Creatori", nu victime. Aceștia au uitat cine sunt ei de fapt.

În timp ce prima opinie te pune oarecum în situația omului care trebuie să accepte cu resemnare ceea ce viața îi oferă, cea de-a doua te pune în situația de a acționa, de a face schimbări, de a scoate la suprafață tot ce este mai bun în tine, de a "crea" situații ce îți oferă soluții la semnalele pe care "Universul" ți le trimite în a îți fi de ajutor.

Viața poate fi uneori nedreaptă, la prima vedere, dar dacă ne gândim că există posibilitatea ca fiecare dintre noi să-și fi ales viața aceasta încă dinainte de a veni în această lume, atunci ceea ce trăim este o alegere, provocări și încercări la care am ales să facem față, prin care am ales să aducem un mesaj în lume. Și dacă ne-am ales noi înșine viața aceasta, singura întrebare care se pune este: ne trăim cu toții misiunea?

Simțim, uneori, că viața ne lovește acolo unde ne doare cel mai tare, dar oare, astfel nu ne aduce și cele mai valoroase lecții? Ne scoate de pe pilot automat, ne oferă șansa de a fi prezenți, de a face schimbări și de a începe să trăim așa cum ne dorim cu adevărat, de a prețui oamenii minunați din viața noastră și fiecare clipă petrecută împreună.

"Doar fii acolo, trimite iubire și lumină, cere ghidare Divină, tu nu poți controla totul", sunt cuvintele unui om drag și frumos, care mi-au linistit sufletul într-un moment de disperare, într-un moment în care credeam că eu trebuie să găsesc rezolvarea. Adevărul este că îmi

doream să pot să fac mai mult, însă nu totul sta în puterea mea, cel puțin așa credeam înainte de a păși pe Camino.

Camino mi-a dat posibilitatea de a mă redescoperii, de a realiza că sunt și eu un mic Creator, deci în mine stă puterea de a mă schimba și de a mă reconcilia cu mine însumi. Pe Camino reușești să descoperi cotlonul unde am uitat "cartea noastră de identitate", fără de care, am fi trecut prin viață ca niște ființe aflate într-un concediu impus chiar de noi, nouă. Camino este locul în care îți regăsești personalitatea și descoperi și "fișa postului" cu care am venit.

Există Dumnezeu, există dorința fiecărui om, călătoria fiecărui suflet, iar noi nu avem niciun drept să intervenim în lecțiile de viață ale altei persoane, dar putem și avem obligația să intervenim în propria noastră viață. Putem fi observatori pentru a ne învăța propriile lecții, putem fi sprijin, prin faptul că ascultăm, înțelegem, încurajăm și suntem dispuși să ne ajutăm atunci când stă în puterea noastră, dar nu avem dreptul de a schimba "fișa postului" celui de lângă noi, pelerin și el prin propria lui viață. Să ajutăm, nu să salvăm, nu să oferim soluții, sau să acționăm în locul altei persoane, nu să schimbăm oamenii, să ne lăsăm manipulați sau să manipulăm.

Așteptăm ca oamenii să se schimbe, dar noi reușim să ne schimbăm? Ne dorim să fim acceptați, iertați, iubiți, dar, oare, am făcut curățenie în interiorul ființei noastre?

Dacă ținem cu disperare de trecut, blamăm și avem așteptări diferite în situația în care noi nu schimbăm nimic, ne îmbătăm cu apă rece. Nu putem fi iertați și iubiți dacă nu iertăm și nu iubim. Tot ce emitem se întoarce la noi, principiul bumerangului.

Îmi revine în minte istorioara cu preotul care mi-a refuzat la slujbă împărtășania, schimbarea care am făcut-o eu, recunoscându-mi greșeala, a dus la schimbarea relației dintre doi pelerini dintr-un dispreț manifestat, într-o prietenie. Acesta e Camino, te ajută să conștientizezi că fiecare din noi avem un miez frumos, important e să îți dorești să îl redescoperi.

Felul în care oamenii ne vorbesc și ne tratează scoate la lumină probleme nerezolvate ale propriei persoane. Absolut toți avem pietre de moară pe care le târâm după noi, unele chiar din vieți anterioare, important e să le identificăm și să le desprindem de noi. Ori desprinderea acestor tare nu depinde de alții, depinde numai de noi, de aceea redescoperirea noastră și reconcilierea cu noi înșine e determinantă.

Dacă facem un pas în spate și observăm, vom fi surprinși de propriile conștientizări, vom înțelege ceea ce nu stă în puterea noastră să schimbăm și ne vom putea concentra energia spre lucrurile care ne pot aduce rezultate diferite și care depind doar de noi.

O spun cu toată sinceritatea, Camino m-a făcut să înțeleg toate aceste lucruri, și mai mult de atât, mi-a arătat întreaga dimensiune a mea, mi-a demonstrat că "micul Creator" din mine, mă poate face să mă integrez armonios în acest imens Camino, care e viața în care nu suntem altceva decât niște pelerini prin propria viață.

Viața este o călătorie fără sfârșit

Viața e o călătorie infinită. Ea nu începe cu nașterea și nu se sfârșește cu moartea, deoarece atât nașterea cât și moartea, nu sunt altceva decât niște începuturi firești. Vechii daci petreceau la moartea unui apropiat și se întristau la nașterea unui copil. Oare de ce? Simplu, deoarece ei credeau că odată cu moartea, respectivul scapă de "iadul" în care a trăit, și se

poate duce liniștit în tărâmurile lui Zamolxis. La naștere însă lucrurile stăteau altfel. Micul copil intra într-o viață plină de greutate și neprevăzut-uri. Indiferent de modul în care percepeau strămoșii noștri existența unui individ în această lume materială, adevărul este că perioada cuprinsă între venirea și plecarea din această lume, nu este altceva decât o călătorie pe un drum presărat cu incertitudini și obstacole.

Altfel spus, între cele două evenimente, suntem niște călători, deci, cu voia sau fără voia noastră, suntem niște pelerini. Păi, dacă e o călătorie, ai nevoie de câteva lucruri esențiale pentru drum:

- stabilirea punctului de plecare
- stabilirea punctului terminus
- itinerariu precis
- alegerea tovarășilor de drum
- condiție fizică bună
- echipament corespunzător

Cam astea ar fi elementele de care ar trebui să ți cont atunci când ești decis să pleci la drum. Pe unele le poți alege înainte de a veni în această lume, pe altele trebuie să ți le asiguri pe drum. Dar să vedem cum ne pot influența fiecare din aceste elemente pelerinajul.

De ce viața e o călătorie fără sfârșit? Simplu, ea nu se sfârșește odată cu plecarea din această lume, nu, acesta e doar un nou început, cum de altfel credeau și strămoșii noștri Daci, cei care credeau în nemurire.

Stabilirea punctului de plecare

Acolo sus, înainte de a lua decizia de a ne reîntoarce în lumea materială pentru a ne continua evoluția spirituală, are loc o așa zisă "analiză" a ultimului experiment consumat în lumea materială. De remarcat e faptul că raportul de analiză ni-l elaborăm singuri, deoarece în această stare nu facem altceva decât să revedem tot parcursul ultimei "foi de parcurs" pe care tot noi ne-am angajat să îl parcurgem. Cu această ocazie stabilim ce și mai ales cât din ce ne-am propus am realizat. În concluzie, vom fi proprii noștri critici.

Această analiză stabilește punctul la care am ajuns la ultimul nostru parcurs pe calea evoluției spirituale. Ei bine, acest nivel al evoluției spirituale va fi punctul de plecare în noul parcurs în viitoarea reîntoarcere în lumea materială.

Stabilirea punctului terminus

Acum că am identificat punctul de plecare, normal e să stabilim punctul terminus al noului experiment. Aici intervine propria noastră "viziune" asupra dorinței noastre evolutive.

Acolo sus, noi avem o altfel de perspectivă asupra evoluției spirituale. Dorim să atingem cât mai repede nivelul evolutiv care să ne permită rămânerea mai mult timp în acea lume, în lumea spiritelor, asta deoarece ca spirit, trăim într-o armonie perfectă cu Universul, armonie pe care ne-o dorim permanent.

Itinerariul precis ce trebuie urmat

În a stabili punctul terminus al noi noastre experiențe intervine dorința și mai ales eșecurile vieților anterioare. Spre exemplu, dacă în existența anterioară nu am reușit să bifăm multe din obiectivele stabilite de noi în fișa postului anterioară, vom alege un punct terminus nu

prea îndepărtat, deoarece știm că va urma o viață plină de cumpene, asta pentru a rezolva ceea ce ne-am propus anterior și nu am reușit să realizăm. E similar cu o corigență, ai picat un examen, trebuie să înveți mai mult. Această "învățare" se face prin a fi puși în situații similare pe care trebuie să le rezolvăm, de data asta, corect. Aici intervine dorința noastră de a promova. Dacă ne culcăm pe o ureche, în speranța că vom trece totuși chiar și cu o minimă notă de trecere, ei bine, acest lucru nu se va întâmpla, vom rămâne din nou corigenți, și din nou, până vom deveni bine pregătiți la problema respectivă.

Ei bine, Camino, după părerea mea, funcționează ca un meditator. Te ajută să înțelegi punctul în care ai fost, sau mai ești slab. Odată ce acest punct e identificat, aici intervine tot Camino și ne ajută să îl depășim. Vă reamintesc de întâmplarea cu preoții care mi-au refuzat împărtășania. În acea situație ambele părți au înțeles greșeala, și fiecare a căutat să readucă armonia în relație. Și sincer, armonia a triumfat, despărțindu-ne prieteni.

Deci, "itinerarul" va cuprinde obligatoriu parcurgerea unui traseu în care ne vom "confrunța" cu situații și evenimente pe care în "experiențele" anterioare am rămas corigenți. Drumul prin noua viață materială, va fi ales de către noi și în funcție de nivelul spiritual la care am ajuns, nivel ce ne îngăduie să alegem un traseu mai lin, sau din contră, un traseu mai dificil. Un lucru trebuie reținut, în momentul în care stabilim etapele noului itinerar, intervine sinceritatea și onestitatea noastră ca spirit, spirit care e conștient de greșelile identificate, dar și de dorința de o evoluție cât mai rapidă. Ca să folosesc o expresie arhicunoscută nouă pământenilor: "ca spirit nu ne furăm singuri căciula".

În concluzie, itinerarul ales și care constituie baza noii foi de parcurs, este un itinerar stabilit în mod conștient, fiind un itinerar care, cu siguranță ne va conduce din punctul A în punctul B al evoluției noastre spirituale.

Alegerea tovarășilor de drum

Acum că avem punct de pornire, punct terminus și itinerar, trebuie să ne găsim tovarășii de drum care să ne ajute în atingerea punctului terminus, tovarăși care la nevoie să îți întindă o mână de ajutor, sau să ne creeze ocazii din care noi să găsim rezolvări corecte ale unor evenimente pe care anterior le-am tratat superficial sau, mai grav, greșit.

Primii "tovarăși" de drum, sunt bineînțelese părinții. De ce sunt cei mai importanți tovarăși de drum, ei bine, deoarece ei ne asigură mediul necesar dezvoltării noastre. Important e să înțelegem că noi ne alegem părinții, nu ei pe noi.

Aici e o discuție puțin mai dificil de acceptat. Odată ce spiritul și-a stabilit punctul de plecare și cel final, cu "itinerariul" stabilit, are nevoie de condiții de a putea reveni în lumea materială. Deci, următorul pas este acceptul viitoarei mame. În aceste condiții, spiritul ia legătura cu viitoarea potențială mamă și îi expune planul său, solicitând acordul acesteia. De cele mai multe ori se obține acceptul, dar sunt și cazuri în care potențiala mamă consideră că nu e pregătită să ofere condițiile solicitate de spirit, condiție în care aceasta refuză și are loc un avort.

Poate unii vor considera acest scenariu SF, nu, chiar Biblia ne descrie un asemenea dialog, vezi Luca 1:26-38.

"În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria. Îngerul a intrat la ea și a zis: „Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!” Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta. Îngerul i-a zis: „Nu te teme,

Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.” Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu. Iată că Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea un fiu la bătrânețe; și ea, căreia i se zicea stearpă, este acum în a șasea lună. Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.” Maria a zis: „Iată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!” Și îngerul a plecat de la ea.

Ce ne spune textul de mai sus? În primul rând că spiritul lui Isus, în luna a șasea, nu se afla intrat în fătul care se afla în pântecul Mariei, și doi, i s-a cerut acordul Mariei pentru a accepta să se nască Isus. Deci cele relatate de mine mai sus, nu sunt SF-uri, ci așa se petrec lucrurile. După acceptul mamei, spiritul "preia" corpul fătului între luna a treia și a șaptea. De asta se și spune că avortul până în luna a treia, nu e o crimă. Ce se întâmplă cu spiritul care a fost refuzat de potențiala mamă? Simplu, caută altă mamă care să accepte să îi ofere condițiile dezvoltării lui spirituale.

Trebuie să reținem și faptul că acest dialog dintre un spirit și potențiala mamă este unul real, el a fost documentat încă din Biblie, unde Luca descrie în amănunt acest act, dovedind veridicitatea acestui fenomen.

Acum că ne-am lămurit cu alegerea părinților, să vedem de cine mai avem nevoie ca să ne îndeplinim programul pe care singuri ni l-am ales. păi, trebuie să ne alegem mediul care să ne sprijine în evoluție. Aici lucrurile se complică nițel.

În primul rând, avem nevoie de un anturaj care să ne creeze posibilitatea de a învăța un anumit lucru, stipulat în "foaia de parcurs".

Să luăm un exemplu, un ins care într-o viață anterioară a fost alcoolic, din care cauză a făcut un lucru rău, un lucru în neconcordanță cu Legile Universului. Ei bine, acest spirit, conștient acum de greșelile făcute anterior, va alege tot un mediu în care alcoolismul e determinant.

Vă veți întreba, de ce face această alegere, conștient de faptul că acest viciu i-a creat probleme în trecut. Păi simplu. El și implicit Universul îi dă posibilitatea de a conștientiza faptul că alcoolismul îi crează probleme și, conștient de acest lucru, se va desprinde singur de acel mediu. Acesta este efectul: "învățării lecției". Odată desprins conștient de acest viciu, bifează un punct din planul său de evoluție.

Să presupunem că el nu reușește să se desprindă singur de acest viciu, el va repeta "lecția" până când își va înțelege greșeala și o va îndrepta.

Exemple pot fi date multe, important e să descoperim în drumul nostru ca pelerini prin propria viață tot ce ne oferă Universul, pentru că absolut tot ce ni se întâmplă are un scop bine definit, un scop care să ne permită evoluția spirituală. De aceea am spus, Camino, respectiv viața, nu e un "concediu" și nici ceva "cool" sau "trendy", Camino și implicit viața e plină de lucruri utile scopului pe care ni l-am propus atunci când am decis să ne reîntoarcem în lumea materială.

Același lucru se aplică și alegerii tovarășului de călătorie prin viață. Sunt oameni care te susțin în demersul tău evolutiv, sau, din contră, te împiedică. E foarte important să "simțim" pe cel care ne poate deveni tovarăș de drum. Tovarășul de drum nu e obligatoriu să fie fotomodel sau bogat, pe acesta trebuie să îl simți ca pe un tovarăș care se bucură de

succesele tale, iar atunci când viața te îngenunchiază temporar, să fie lângă tine și să îți întindă o mână spre a te ridica mai ușor. O să vi se pară ciudat, dar și pe acest tovarăș de drum ți-l alegi și îl treci în "distribuția" scenariului pe care ți l-ai făcut singur acolo sus.

De la creare, noi suntem parte a unui "stol" de spirite care pleacă pe drumul evoluției împreună. Ei bine, de cele mai multe ori ne alegem parteneri de drum tocmai dintre aceste spirite. Uite, cazul meu, soția mea a fost un spirit cu care am "colaborat" și în alte vieți. În 1990, după mineriadă, am plecat din țară cu soția, cei doi copii, o mașină și două geamantane. Noi începusem să frecventăm întâlnirile spirituale ce se țineau în Aula Spitalului Colțea. Acolo l-am cunoscut pe dl Zamfiroiu, fost secretar privat al lui Scarlat Demetrescu. La plecarea din țară, pentru că ne dădusem seama că nu a fost o revoluție ci o lovitură de stat, iar cei din linia 2-a al PCR-ului au luat puterea, am trecut pe la dl. Zamfiroiu să îi spunem că plecăm. De fapt el a fost singurul om care a știut intenția noastră, familia ne știa în drum spre Mamaia. Când Dl. Zamfiroiu a auzit decizia noastră, ne-a rugat să nu plecăm, și ne-a destăinuit că într-o viață anterioară eu cu soția mea am fost frați, iar el a fost tatăl nostru. Așa se explică atracția noastră instantanee față de dânsul. Ca să zic așa, a fost "atașament la prima vedere". Ajunși în Danemarca, amândoi am urmat cursurile de Reiki, luând atestatul de Reiki master. Timp de 6 ani nu am avut curajul să ne întoarcem, iar când am revenit prima dată, am trecut pe la Dl. Zamfiroiu, dar am aflat că murise între timp.

Vedeți că oricine ar nega faptul că prin viață suntem pelerini și tot ce se întâmplă în jurul nostru nu e întâmplător, greșesc amarnic. Recunosc că Spiritul Dlui Zamfiroiu a fost tot timpul alături de noi, și multe din realizările noastre i le datorăm și lui.

Condiția fizică bună

Prin condiție fizică nu ar trebui să înțelegem musculatură. În pelerinajul prin propria viață, prin "condiție fizică bună" trebuie să înțelegem capacitatea noastră de a fi deschiși la semnalele pe care le trimite Universul direct sau prin partenerii noștri la pelerinaj.

Nu musculatura e importantă în acest context, nu, ceea ce e important cu adevărat este capacitatea noastră de a identifica ceea ce ni se transmite nouă, putând să facem o sortare a informațiilor primite. Această capacitate o avem toți, diferența este că unii conștientizăm că o avem și în consecință o antrenăm, spre deosebire de alții care se consideră într-un "concediu perpetuu", și în consecință o ignoră în cele mai multe situații.

Nu degeaba am pomenit de grupul pelerinilor pentru care Camino e o vacanță ieftină. Ei bine, aceștia ignoră orice formă de ajutor pe care Universul le-o oferă într-un mod "gratuit". Poate unii se vor întreba: de unde știe Universul ce și când avem nevoie de o anumită informație. Aceștia uită faptul că fiecare "fișă a postului" pe care noi o adjudecăm prin liberă decizie, este înregistrată și în consecință urmărită acolo sus. Să nu se creadă că avem de-a face cu un serviciu de secretariat, unde depunem "fișele" noastre și unde primim un număr de înregistrare. Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Toate "scenariile" pe care le-am construit, au o amprentă energetică proprie, amprentă care e ca o carte deschisă în permanență, carte din care Universul află stadiul evoluției spirituale a fiecăruia dintre noi.

Că veni vorba de evoluție spirituală, Darwin a avut dreptate în teoria lui evoluționistă, dar ... i-a scăpat un anumit lucru, esențial practic. Fiecare viețuitoare evoluează spiritual, fiind supusă unor reîncarnări periodice. În momentul în care atinge maximul evolutiv pentru specia respectivă, se reîntoarce în "Laboratorul Divin" unde primește, hai să îi spunem mai prozaic, altă "carcasă" și reia ciclul evolutiv specific noi sale identități. Acest mic amănunt, nu se pare, ci sigur, i-a scăpat lui Darwin.

Să revenim la tema discuției, plecat odată ca pelerin prin propria viață, trebuie să fim foarte atenți cu capacitățile noastre de a repera fiecare oportunitate pe care viața ne-o scoate în cale, deoarece, așa cum spune zicala: "Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă". Zicala asta spune multe, spune, dar noi trebuie să avem capacitatea de a auzi. Și pentru asta trebuie antrenament, deci ... ne trebuie "condiție fizică bună". Un lucru mai trebuie precizat: Universul "ni se adresează" nouă prin oamenii pe care îi întâlnim, nu prin Tik-Tok.

Echipament corespunzător

Ei, am ajuns și la ultimul punct de care trebuie să ținem cont atunci când planificăm și plecăm într-o călătorie, indiferent că facem un pelerinaj pe Camino, sau, de ce nu, un pelerinaj prin propria viață. Ce e obligatoriu să luăm cu noi: pelerină de ploaie, bocanci de munte și bețe de drum.

Hai să încercăm să vedem cum reușim să evităm eventualele "obstacole" și să ne continuăm drumul. Pentru că e vorba de un pelerinaj spiritual, nu vorbim concret de pelerină de ploaie, bocanci de munte, sau bețe de drumeție, ci vom fi nițel mai subtili.

Însă și în pelerinajul spiritual, ca și în cel fizic, ne găsim, uneori, în fața unor situații neprevăzute.

Hai să încercăm să vedem cum reușim să trecem peste aceste "obstacole" și să ne continuăm drumul. O să vedem faptul că, indiferent de tipul pelerinajului la care suntem parte, un echipament corespunzător poate de cele mai multe ori să ne scoată din încurcătură. Dar să ne oprim la început la un accesoriu ce trebuie să fie de nelipsit oricărui pelerin, pelerina. Atenție, nu mă refer la termenul feminin al pelerinului, ci la elementul ce ne apără de vicisitudinile unei vremii de multe ori capricioase.

Dacă este să asociem două cuvinte cu sensuri diferite, pelerin și pelerină, vom găsi anumite aspecte care le pot lega unul de celălalt.

Pentru pelerinul de odinioară, pelerina era nelipsită, aceasta îl apăra de ploaie, de vânt, de frig. Acestuia îi asigura astfel posibilitatea să ajungă sănătos la destinația propusă și să-și petreacă timpul dorit la locul sfânt. Deci pelerina e indispensabilă din bagajul unui pelerin, indiferent de destinația lui.

Atunci când te-ai hotărât să pornești în pelerinaj prin propria viață, pe lângă iminentele intemperii, fără să vrei, dai și de "intemperii" de ordin spiritual. Ce sunt acestea? Unul din cele mai des întâlnite "intemperii spirituale" este abuzul spiritual.

Abuzul spiritual poate să apară în orice fel de relație: de cuplu, de prietenie, de familie, etc. Poate exista, oriunde, o persoană care să dorească să își impună astfel de valori în viața ta și să te facă să crezi și tu în ele. Prin identificare cu agresorul, acest lucru este foarte posibil să îi reușească, asta dacă tu ești o persoană obedientă și ușor de influențat, dacă tu ești o persoană ce nu trece prin filtrul gândirii sale informațiile, dacă ești o persoană ce caută un salvator și dacă ești o persoană cu o gândire magică, dar dacă ești o persoană care își dorește comuniune și iubire necondiționată, care își dorește să fie înțeleasă fără să se exprime, fără să depună eforturile necesare comunicării adulte și relaționării adulte, etc., atunci "abuzul spiritual" nu poate să își atingă scopul.

Spiritualitatea nu are legătură cu ideile de grandoare și de omnipotență induse de astfel de "guru spiritual" care, de câțiva ani, se ascund după câteva certificate obținute în două zile sau în câteva luni și care ți se prezintă drept consilier de dezvoltare personală, master/trainer NLP, life coach, maestru sau ființă divină, șarlatani față de care tu nu ai granițe psihice,

emoționale, fizice, financiare, de timp și spirituale și a căror intervenție în viața ta are consecințe nefaste asupra sănătății tale emoționale și mintale, și asupra relațiilor tale personale sau profesionale.

Ei bine, care este în aceste cazuri "pelerina de ploaie", păi simplu, este credința și faptul conștientizării că ești un mic "Creator" și mai ales că ți-ai redescoperit propriul statut în această existență materială, ți-ai redescoperit apartenența și mai ales vocația, căci nu ești singur, și nu ești un străin în această lume. Credința te ajută să treci cu bine peste toate abuzurile spirituale care îți ies în cale.

Așa cum în fața unei ploi iminente, scoți din rucsac pelerina și o îmbraci, tot așa, pe lungul drum al vieții, în fața oricărui "abuz spiritual, scoți din străfundul tău "mantaua credinței" și te acoperi cu ea. Aceasta îți va asigura protecția de care ai nevoie ca să mergi mai departe.

Când mergi la munte, e important să fi dotat cu o pereche de bocanci care să îți ușureze mersul. Acești bocanci trebuie să fie pe de o parte comozi, dar și să îți protejeze tălpile de colțurile ascuțite ale stâncilor ce îți ies în cale. Dar nu trebuie să uităm nici faptul că acești bocanci trebuie să îți asigure o aderență maximă pe solul pe care pășești.

Sunt convins că mulți dintre voi ați urcat pe munte, și sunt convins de faptul că de suficient de multe ori ați avut parte de un discomfort. Discomfortul a fost generat fie de încălțăminte care crea ușoare rosături picioarelor, dar mai ales de lipsa de aderență la solul pe care mergeați, fapt care ducea la alunecări și deci la răniri, unele mai superficiale, dar altele destul de grave. Aceste realități ar trebui să ne determine să ne echipăm corespunzător atunci când plecăm la drum.

Ei bine, de un discomfort similar ne lovim și atunci când suntem pelerini prin propria viață. Și în această situație trebuie să fim atenți atunci când ne dotăm cu un echipament corespunzător.

Am vorbit de lipsa de aderență la un anumit tip de sol, mai ales când avem de parcurs o potecă presărată cu stânci. Să încercăm să identificăm o ființă ce își duce traiul în preajma noastră. Ce părere aveți dacă ne-am uita la un copac, căci și el e o ființă? Ați auzit de un copac care să o ia la vale, așa, din propria inițiativă? Eu nu am auzit așa ceva. E drept că un vânt puternic, o surpare de pământ pot disloca un copac, dar din proprie inițiativă, practic, e imposibil.

De ce nu asistăm la asemenea fenomene, păi e simplu, copacii prin rădăcinile lor stau neclintiți în solul în care s-au "născut". Deci concluzia e evidentă, pe Camino vieții noastre trebuie să plecăm având certitudinea că avem picioarele adânc "înfipte" în propria noastră identitate. Recunosc faptul că uneori plecăm la drum fără să știm practic cine suntem, și mai grav, plecăm fără să știm cât de adânci ne sunt rădăcinile înfipte în adâncurile identității noastre ca parte a unui popor cu trecut și credințe.

Trăim o perioadă dificilă, zilnic și constant se încearcă îndoctrinarea noastră cu principiile globalismului, principii ce au drept scop ștergerea identității noastre ca popor și mai ales ca om. V-ați gândit vreodată că această insistență de a ne transforma într-o turmă ușor de condus, nu e altceva decât "subminarea" aderenței noastre la solul pe care pășim? V-ați gândit vreodată la faptul că un popor fără rădăcini adânc înfipte în existența sa ancestrală, nu e altceva decât o frunză purtată de vânt de colo colo?

Ei bine, apartenența la o glie strămoșească, sunt de fapt "bocancii" de care avem nevoie atunci când pășim pe Camino vieții noastre, pe drumul ce ne poartă spre evoluție spirituală, spre "Santiago-ul" existenței noastre.

Suntem aproape pregătiți de a începe "expediția" noastră. Ne mai lipsesc "bețele de drum". De ce avem nevoie de așa ceva, simplu, pe drum sunt porțiuni dificil de parcurs ce solicită un sprijin pentru a fi depășite. Pe munte, problema e rezolvată, dar pe drumul vieții ...?

În viață, sprijinul de care uneori avem nevoie nu este altul decât un element ce se găsește "la purtător", adică încrederea în sine. Pentru a înțelege mai bine cum această încredere în noi înșine ne poate sprijini în momente de cumpănă, hai să vedem ce este de fapt încrederea în sine. Angela Plăcintar definește extraordinar acest concept.

Încrederea în sine înseamnă să știi cum ești, ce anume vrei de la tine, de la cei din jur și de la viață, să te bazezi în special pe tine, pe forțele proprii, pe resursele tale și pe puterea ta interioară, pentru a trăi în acord cu tine, pentru a-ți îndeplini nevoile, dorințele și a da viață visurilor tale.

Încrederea în sine reprezintă unul dintre pilonii de bază ai stimei de sine și se referă, în general, la încrederea în propriile abilități, în propria competență și eficacitate de a produce efectul pozitiv pe care te aștepți să îl obții. Este sentimentul că poți să interacționezi pozitiv cu cei din jur, să legi relații cu ei, să îți faci treaba la un nivel optim la locul de muncă, să ajuți oamenii, să înfrunți provocările vieții, să te lupți cu obstacolele, să înveți lucruri noi, să dobândești și alte abilități, etc. Este acea voce interioară însuflețită cu speranță și cu optimism realist, care îți șoptește: "Pot să fac acest lucru!", "Sunt capabil să reușesc!", "Dacă alții au putut, pot și eu!", "Am să fac tot ce țin de mine pentru a reuși în ce mi-am propus, indiferent cât timp îmi va lua". Și, chiar dacă nu îți atingi întotdeauna obiectivele propuse, atunci când ai încredere în tine, ești orientat spre a observa tot ce ai făcut bine, spre pașii care reprezintă un progres, iar din ce era bine să fi făcut în alt mod, extragi învățăminte și nu te descurajezi, ci, dimpotrivă, prinzi și mai multă încredere în a acționa data viitoare.

A avea încredere în sine înseamnă să faci anumite lucruri pentru că îți dorești să le faci, deoarece simți că poți și îți vine din interior să îți valorifici la maximum întregul potențial și resursele de care dispui, potențial de care ești conștient, fiindcă dispui de un grad ridicat de autocunoaștere. Este un gând și o emoție care te entuziasmează și îți aduce satisfacție interioară, ca reflexie a prețuirii de sine, și nu o modalitate de a-ți demonstra ție, și altora, că, prin ce faci, ai valoare, că semnifici ceva și că meriți să fii admirat, prețuit, valorizat și iubit.

A avea încredere în sine înseamnă a te baza în primul rând pe tine, iar aceasta presupune a avea un anumit grad de maturitate și de autonomie în gândire, simțire și acțiune. Înseamnă a te raporta la lume și la viață din postura de adult și nu din cea a unui copil nesigur pe el, ezitant, neîncrezător și dependent de cei din jurul său. Înseamnă a-ți urma calea și a te încuraja singur, chiar și atunci când nu ai pe cineva cu care să poți împărtăși visurile și intențiile tale, și chiar în condițiile în care primești descurajări din partea altor persoane.

A avea încredere în tine înseamnă a fi deschis la sugestiile altora, dar a lua decizii și a face alegeri în acord cu propria ta persoană, fără a depinde de confirmările și validările celor din jur, fiindcă știi ce vrei și nu ai nevoie ca alții să îți confirme veridicitatea intențiilor tale.

Înseamnă să nu te temi de faptul că vei fi respins sau părăsit de către cei din jur, în condițiile în care vei face alegeri diferite decât se așteaptă ei. Atunci când ai încredere în tine, îți asumi deciziile, acțiunile și consecințele care derivă din acestea, iar dacă rezultatele te nemulțumesc, nu cauți vinovați, ci încerci să înțelegi lucrurile, să desprinzi lecții prețioase, pe care să le înveți, pe care să ți le însușești, iar apoi să le înserezi în experiențele viitoare și, în acest fel, crești și evoluezi.

A avea încredere în tine înseamnă a-ți cunoaște foarte bine limitele personale și a stabili granițe sănătoase de relaționare cu cei din jur. Înseamnă să poți să spui "Nu", "Asta nu pot",

"Nu pot acum", "Acest lucru nu se află în acord cu mine", "Acest lucru nu este potrivit pentru mine", "Acest lucru nu pot să îl accept, pentru că îmi dăunează" etc., atunci când știi că ceva este nociv pentru tine și îți poate aduce prejudicii personale. Înseamnă să poți să rămâi indiferent sau "rece" la presiunile pe care alții le exercită asupra ta, prin șantaj și manipulare, cu scopul de-a te face să ai sentimente de nesiguranță interioară, de rușine și de vinovăție, astfel încât tu să te întorci din drumul tău, să te răzgândești, să renunți la limitele tale și să faci ce fac ei și, mai ales, cum vor ei, deși acel lucru se află în dezacord cu tine.

A avea încredere în tine înseamnă să nu te temi de critici, să nu le eviți, să nu devii defensiv sau agresiv în fața lor, și să nu le întorci înapoi celui alt, ci, înseamnă, să fii deschis să asculți opiniile celor din jur, chiar și atunci când nu le-ai cerut în prealabil, și chiar dacă acestea nu îți sunt pe plac. Când ai încredere în tine, dispui deja de un grad foarte ridicat de autocunoaștere, îți cunoști caracteristicile pozitive care te sprijină în relația cu tine și cei din jur, dar îți cunoști și îți accepți și caracteristicile mai puțin pozitive, care te încurcă în relația cu tine și cu cei din jur. Astfel, pentru complimente mulțumești, păreri care sunt pertinente le accepți și ulterior cauți să îmbunătățești ceea ce poți, și, totodată, îți asumi criticile legate de aspectele pe care nu le poți schimba. Nu dramatizezi, nu te victimizezi, nu plângi, nu suferi, ci accepți ce ți se potrivește și respingi ceea ce nu ți se potrivește, fiindcă ai încredere în rațiunea ta și știi că nimeni nu te poate convinge că ești într-un anumit fel, dacă tu știi că nu ești în acel fel.

A avea încredere în tine înseamnă a privi mai des la ceea ce ai, a fi mulțumitor și recunoscător, și a face tot ceea ce poți cu ceea ce ai. Când nu ai încredere în tine, te uiți mereu la ce nu ai, la cum nu ești, și în special la ce au alții și la cum sunt ei față de tine, adică te compari cu ei și te pui pe tine în situații de inferioritate, te simți invidios, gelos și complexat. Când ai încredere în tine, ești conștient că fiecare om are valoare și semnifică ceva în primul rând prin calitatea sa de ființă umană și apoi prin ceea ce este și face, așa că te bucuri de ce ai și de cum ești, iar diferențele interindividuale le privești, cel mult, ca pe o curiozitate și, eventual, ca pe o sursă de inspirație, dacă simți că poți și că vrei să te dezvolti personal, din diferite puncte de vedere.

Trebuie să recunosc faptul că Angela Plăcintar, psiholog și psihoterapeut, în "Belive in yourself", a identificat toate aspectele legate de "încrederea în sine", aspecte pe care fiecare dintre noi ar trebui să le analizăm. Întrădevăr, încrederea în sine este elementul care ne poate ține drept în calitatea noastră de pelerini prin propria viață, indiferent de cât de anevoios e parcursul. E clar, încrederea în sine sunt practic, bețele de drum de care avem mare nevoie în calitatea noastră de pelerini prin propria noastră viață.

Viața e un pelerinaj, iar noi suntem pelerini prin ea

Putem trage acum o concluzie, hai să îi zicem așa, o concluzie finală. Viața nu e altceva decât un drum, un drum pe care singuri ni l-am ales, înainte de venirea noastră în lumea materială, un drum care are ca singur scop, evoluția noastră spirituală. Așa cum am mai spus, odată plecați la drum, vom fi siguri că vom ajunge cu bine la destinație, asta dacă, la plecare, am fost prevăzători și ne-am stabilit atât punctul de plecare, cât și punctul terminus, stabilind precis itinerariul călătoriei.

Nu e de neglijat nici faptul că deosebit de importanți sunt tovarășii noștri de drum, tovarășii cu ajutorul cărora vom "înfrunta" atât momentele bune, dar și cele mai puțin bune, momente pe care viața ni le va scoate în cale, nu pentru a ne opri din drum, ci pentru a ne da posibilitatea de a învăța din propriile noastre greșeli anterioare. De reținut e faptul că atunci când ne confruntăm cu o problemă mai neplăcută, ar trebui să nu o luăm ca atare, ci să vedem ce a

vrut Universul să ne învețe prin situația respectivă. Dacă vom privi viața în felul acesta, atingerea scopului final este asigurat iar scopul pelerinajului nostru prin viață este atins.

Să nu uităm și de "condiția fizică de care avem nevoie. A ajunge să fim deschiși la atenționările pe care Universul ni le trimite spre a ne fi de ajutor, lucrul acesta necesită antrenament, dar mai mult de atât, cere să ne redescoperim și să ne reconciliem cu noi înșine.

Nu în ultimul rând, încrederea în noi înșine este un lucru esențial în realizarea acestui pelerinaj cu succes. A ne redescoperii valențele reale și a fi conștienți de el sunt condiții esențiale pentru a deveni un pelerin prin propria viață, care la finalul călătoriei să poți spune, în primul rând ție, "AM REUȘIT".

Acesta este cea mai prețioasă diplomă pe care o poate primi un pelerin, indiferent dacă e pelerin pe Camino, sau e pelerin prin propria viață, "Diploma de pelerin".

Succes dragi prieteni, pelerini ca și mine prin propria viață. Și ... Buen Camino!